

A LEX VASS II.*

ÍRTA: KOVRIG BÉLA DR., EGYETEMI MAGÁNTANÁR

1928 derekán emelte törvényerőre a magyar parlament az öregség, rokkantság, özvegy-ség és árvaság esetére szóló kötelező biztosítás tárgyában Vass József dr. népjóléti és munkaügyi miniszter által előterjesztett reformjavaslatot, mely 1929 január elsején hatályba is lépett.

A magyar társadalombiztosítás történetében fontos lépést jelent az 1928. évi LX. t.-c, a Lex Vass II. Rendkívüli hordereje azokban a rendelkezésekben nyilvánul meg, melyek lehetővé teszik az Országos Társadalombiztosító Intézetnek a legmesszebbmenő megelőző tevékenység kifejtését. A törvényjavaslat előkészítésének gondosságára jellemző, hogy annak megalkotását a kizárólag ezt a célt szolgáló és az egész biztosított iparforgalmi népességre kiterjedő statisztikai adatfelvétel előzte meg. A statisztikai szolgálat a felvétel alapján táblákat készített a következő összefüggésekről: munkaadók, alkalmazottak, fiatalok, alkalmazottak száma, foglalkozási csoportonként; külön a férfi és külön a nőalkalmazottak száma és egy napi keresete, foglalkozás és napibérszámok szerint az átlagos napibérenk foglalkozás-csoportonként való feltüntetésével; az irodai, külön az üzemi-férfialkalmazottak száma, életkor és napibérszámok szerint; életkor és napibérszámok szerint a háztartási férfi- és nőalkalmazottak, külön az irodai és üzemi nőalkalmazottak száma; a fiatalok alkalmazottak foglalkozási csoportonként; a munkaadók száma, üzemük nagysága és az alkalmazottak száma munkaadói foglalkozás-csoportonként; az alkalmazottak száma napibérszámok és foglalkozás-csoportok szerint; a nők irodai, üzemi és külön a háztartási férfialkalmazottak száma, életkor és a feleség életkora szerint; a gyermekkel bíró irodai, üzemi és háztartási férfialkalmazottak és külön a nőalkalmazottak száma, korév szerint és a 18 évesnél fiatalabb gyermekek száma, az apa, illetve az anya és a gyermek életkora szerint; az alkalmazottak száma nem és alkalmazási csoport szerint és korévenként.

Ennek a statisztikai felvételnek végtáblái alapján készültek a valószínűségi számítások, hogy megfelelő biztosítástechnikai kalkulációk útján feleletet kapjon a mortalitás valószínűségére, a megrokkulás valószínűségére, az özvegyiségi és árvaállapot valószínűségének a bekövetkezésére, az özvegyi állapot tartósságára és egyéb, az intézmény biztosítástechnikai mérlegét befolyásoló mozzanatokra vonatkozólag. Természetesen ezeket a számításokat lehetetlen lett volna kizárólag a speciális statisztikai adatfelvétel eredményei alapján elvégezni, ezért ahol megfigyelési anyag hiányában a statisztikai alap nem állott rendelkezésre, a külföldön eddig megállapított és hasonló biztosítási intézmények létesítésénél is használt statisztikai alapok is figyelembe jöttek.

Az öregségi és rokkantsági biztosítás költségeinek fedezése egy olyan átlagjáruléktertel megállapításával történt, mely a tőkefedezeti rendszer szerint fedezi a biztosítási kötelezettségeket. A biztosításnak matematikai felépítésével ugyanis a tőkefedezeti rendszerrelvi érvényesültek és pedig a járulék tartalék mindenkor 4%-os kamatozásának figyelembevételével. A tőkefedezeti rendszer javára szól, hogy megelőzi a biztosítás költségeinek idővel rohamos emelkedését, melynek mindenütt be kell következnie, ahol a kezdeti költségek mérséklése folytán a felosztó-kirovó rendszer szerint építették fel a biztosítás mérlegét. A 4%-os kamatláb, bár az adott hitelezési viszonyok mellett talán átmenetileg alacsonynak tűnik fel, a la longue azonban nagy biztonságot nyújt a biztosítás pénzügyi alapjainak.

* Kiegészítésül az előbbi fejezet Vass József reformmunkásságát tárgyaló részéhez.

A statisztikai adatokra való hivatkozást és az egyes számítási alapokra való utalást szükségesnek tartottam előre bocsátani, mert a legkritikábban fordul elő az, hogy valamely kormányzat egy speciális és kizárólag szociális biztosítás célját szolgáló országos statisztikai felvétellel készítette volna elő valamely társadalombiztosítási javaslatát.

Mint már említettem, az öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló biztosítás költségeit az előbb ismertetett biztosítástechnikai módszerrel megállapított és minden biztosított után fizetett átlagjárulék fedezi, amely a biztosítottak összességére vonatkozólag és pedig oly módon állapítandó meg, hogy fedezze a törvény rendelkezései alapján fizetendő szolgáltatásokkal, egészségvédő és gyógyító eljárásokkal, továbbá a biztosítás igazgatásával járó kiadásokat.

A tényleges javadalmazás alapján fizetett járulékok a tényleges javadalmazás 4%-át nem haladhatják meg.

A népjóléti és munkaügyi miniszter minden ötödik esztendőben biztosítástechnikai módszerrel vizsgálhatja felül, hogy a biztosításra ható tömegjelenségekben nem mutatkozik-e olyan méretű eltolódás, amely a járulékoknak törvényhozási változtatását teszi szükségessé. Ebből a célból az intézet az öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló biztosítás minden fontosabb mozzanatára kiterjedő statisztikai megfigyelő szolgálatot szervez.

Öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló biztosításra kötelezettek az összes iparigazolvány vagy iparendély alapján üzhető, képesítéshez kötött vagy nem kötött vállalatok és üzemek, a bányászat és kohászat, a nagyobb építkezések, a közlekedési és hajóvállalatok, a fuvarozási vállalatok, stb., úgyszintén a kereskedelmi vállalatok, pénzintézetek, irodák és hivatalok. Eszerint az öregségi és rokkantsági biztosításra kötelezettek nemre, korra és állampolgárságra való tekintet nélkül mindazok a munkavállalók, akik az előbb említett biztosítási kötelezettség alá eső vállalat, üzem, hivatal vagy foglalkozás körében, mint munkavállalók munkabér fejében munkaviszonyban illának.

A munkavállalók közül a tisztviselőkre, a művezetőkre, a kereskedősegédekre és általában a hasonló állásban lévő és rendszerint havi vagy évi fizetéssel alkalmazottakra, továbbá a vállalatoknak havi vagy évi javadalmazásban részesülő segédalkalmazottaira, egyszóval az úgynevezett magánalkalmazottakra az öregség és rokkantság esetére szóló biztosítási kötelezettség csak akkor vonatkozik, ha javadalmazásuk a havi 500, illetőleg az évi 6.000 pengő nem haladja meg. Ezeknél az öregségi biztosítási járulék a tényleges javadalmazásnak 5%-a.

Az állami hozzájárulás a szóbanlévő kötelező biztosítás alapjaihoz az 1933/34. költségvetési évtől kezdve évi 4 millió pengő lesz, amely összeg ezután 50 éven keresztül a hozzájárulásnak 5%-ával emelkedik és az 1983/84. költségvetési évtől évenként állandó. Az említett hozzájáruláson kívül és azon a 2,200.000 pengő hozzájáruláson felül, melyet az állam az Országos Társadalombiztosító Intézet ügyviteli költségéhez az 1927: XXI. t.-c. értelmében fizet, még évenként egy millió pengővel járul az Országos Társadalombiztosító Intézetnek és a Magánalkalmazottak Biztosító Intézetének ügyviteli költségeihez. Itt említem meg, hogy a törvény értelmében az öregségi és rokkantsági kötelező biztosítás keretében előreláthatóan 656.953 munkavállaló fog tartozni és ezek után a várható járulékjövedelem 37,437.883 pengő, mely összegből a biztosítás megindulásával 4,464.211 pengőt az állam hozzájárulása fedez és így a termelést most évi 32,973.672 pengő terheli.

A magyar öregségi és rokkantsági biztosításban érvényesülő egyik alapelv: a munkásbiztosításnak társadalombiztosítássá való kifejlesztése. Ez két vonatkozásban nyilatkozik meg: a munkás- és a magánalkalmazottak öregségi és rokkantsági biztosításának egységesítésében s az önálló iparosok és kereskedők biztosításának a társadalombiztosítási rend-

szerbe való bevonásában. Az öregségi és rokkantsági biztosításnak a munkások és magánalkalmazottak részére való egyidejű és egymással kapcsolatos megvalósítását a törvénynek a fogalmak meghatározására, a szolgáltatásokra, a járulékok kulcsának megállapítására és a két munkavállalói csoport biztosításának szervezetére vonatkozó rendelkezéseiben csak a vezérlő alapelv rovására tett engedményekkel lehetett kifejezésre juttatni. Már előbb említettem, hogy a munkások szolgáltatásai a tényleges munkabérekhez arányított 4% értékkel bíró járulék, a magánalkalmazottak – ezek alatt az évi, vagy havi javadalmazásban részesülő tisztviselőket, művezetőket, kereskedősegedeket, segédalkalmazottakat és általában a hasonló állásban lévőket értjük – számára biztosított szolgáltatásokat pedig a magánalkalmazottak mindenkori javadalmazása 5%-ának megfelelő értékű járulék és az állami hozzájárulás fedezi.

Ennek megfelelően a két járulékkulcs között mutatkozó 1%-os különbség lehetővé teszi azt, hogy a magánalkalmazottak javára többlétszolgáltatást nyújt az intézet. A biztosított öregségi járadékra igényjogosult abban az esetben, ha 65. életévét és a 400 járulékhétben megállapított várakozási időt betöltötte és ha várománya ép. A biztosított várománya ugyanis megszűnik, ha a biztosított után valamely naptári évben 13-nál kevesebb hetijárulékot róttak ki. Rokkantsági járadékra igényjogosult az a biztosított, aki állandóan rokkant, a rokkantsági járadékra megállapított 200 járulékheti várakozási időt betöltötte és várománya ép.

Az öregségi vagy rokkantsági járadék a járadéktörzsből és a fokozódó járadékrészből áll. A járadéktörzs évi 120 pengő; a járulékok számával arányosan fokozódó járadékrész egy-egy évre a biztosított után lerótt járulék összegének 24%-a. Fontos családpolitikai célt szolgál a törvénynek az a rendelkezése, hogy az öregségi vagy rokkantsági járadékra igényjogosult egyén minden olyan gyermek után, aki a járadékos elhalálozása esetén árva-járadékra lenne jogosult, a járadék 5%-ának megfelelő gyermekpótlékban részesül.

Özvegyi járadékra igényjogosult a meghalt biztosítottnak felesége, ha a meghalt biztosított a 200 járulékhetes várakozási időt betöltötte, várománya ép, úgyszintén a meghalt öregségi, rokkantsági járadékos felesége, mindkét esetben azzal a feltétellel, hogy a hátrahagyott feleség életének 65. évét betöltötte vagy állandóan rokkant. Az özvegyi járadék 50%-a annak a járadéknak, amelyre a meghalt házastársnak a törvény rendelkezései alapján igénye vagy várománya volt.

Árvajáradékra igényjogosult az elhalt öregségi vagy rokkantsági járadékosnak, továbbá annak a biztosítottnak, aki a 200 járulékhetes várakozási időt betöltötte és halálakor várománya ép volt, törvényes és törvényesített gyermeke 15. életévének betöltéséig, ha pedig teljesen kereséktelen, vagy ha hivatásra való kiképzésben részesül, vagy iskolai tanulmányokat folytat, 17. életévének betöltéséig. A teljes árvajáradék 30%, a félárvajáradék 15%-a annak a járadéknak, melyre a meghalt szülőnek e törvény rendelkezései alapján igénye vagy várománya volt.

A munkások és a magánalkalmazottak járulékkülönbsége kifejezésre jut a szolgáltatásoknál annyiban, hogy míg az öregségi járadéknál a törvény a munkás és a magánalkalmazott között különbséget nem tesz, addig a rokkantság meghatározásánál rokkantnak tekinti azt a munkást, aki egészségének megromlása vagy testi fogyatkozása következtében szellemi képességének és testi erejének megfelelő munkával nem tudja megkeresni a hozzá hasonló képzettségű és gyakorlati jártassággal rendelkező egészséges munkavállalók átlagos javadalmazásának egyharmadát, viszont a magánalkalmazotti csoportba tartozók közül már azt is rokkantnak minősíti, aki a túlnyomólag

szellemi munkát végző és vele azonos munkavállalói csoportba tartozó hasonló képzettségű és gyakorlati jártassággal rendelkező egészséges munkavállalók átlagos javadalmazásának a felét nem tudja megkeresni. Ugyancsak különbséget tesz a törvény az özvegyi járadék megállapításánál is, amennyiben a magánalkalmazottak felesége a férj halála esetében, – korára és egészségi állapotára való tekintet nélkül – özvegyi járadékra jogosult, ha az elhalt férj a 200 járulékhetes várakozási időt betöltötte, vagy ha öregségi és rokkantsági járadékot élvezett. Az árvajáradék megállapításánál a törvény az elhalt magánalkalmazott gyermekének korhatárát a munkás gyermekének 15 éves korhatárával szemben 18. évben állapítja meg.

Ezzel szemben a magánalkalmazott öregségi vagy rokkantsági járadéka ugyancsak az évi 120 pengős járadéktörzsből áll, azonban a járulékok számával arányosan fokozódó járadékrész egy-egy évre a biztosított után lerótt járulékok összegének nem 24%-a, mint a munkásoknál, hanem annak 19%-a.

A számítások igazolják, hogy ily módon a biztosítás szolgáltatásai és ellenszolgáltatásai kölcsönösen arányban vannak. Ez a körülmény kifejezésre jut a járulék fizetésében is, mert a munkások szolgáltatásait a tényleges munkabérükhöz arányított 4%, a magánalkalmazottak számára biztosított szolgáltatásokat pedig a magánalkalmazottak mindenkori javadalmazása 5%-ának megfelelő értékű járulék és az állami hozzájárulás fedezi. Kétségszűdhelytelenül eszerint, hogy a magánalkalmazottak részére igazságos a többlétszolgáltatások nyújtása, hiszen ennek arányában a magánalkalmazottak a „munkásjárulék”-nál magasabb járulékkal fedezik a nyugdíjbiztosítás költségeit. Igazságtalan csak az lenne, ha a törvény egyenlő járulékulcs mellett biztosítana különböző szolgáltatásokat a biztosított munkásnak és magánalkalmazottnak.

Özvegyi járadékra igényjogosult az elhalt biztosított feleség után hátrahagyott teljesen munkaképtelen özvegy férfi is, akit felesége elhalálozását közvetlenül megelőző két esztendő folyamán munkaképtelenségére való tekintettel, saját háztartásában és túlnyomólag saját keresményéből tartott el. Természetesen rokkantjárulékra nem igényjogosult az, aki rokkantságát szándékosan okozta, viszont az elhalt után sem özvegyi, sem árvajáradékot nem szabad megállapítani, ha a biztosított halálát öngyilkosság idézte elő.

Minthogy a nagyobb pénzüzeteknek és gyáraknak vállalati nyugdíjintézményei a kötelező biztosítás szolgáltatásainál magasabb értékű szolgáltatásokat nyújtanak, a törvény a biztosítási kötelezettség alól mentesíti azokat az alkalmazottakat, akik tagjai egy a népjóléti és munkaügyi miniszter által elismert és legalább negyven – pénzüzeteknél legalább huszonöt – tagot számláló vállalati nyugdíjintézménynek. Természetesen a törvény szigorú kikötésekhez fűzi a jóváhagyást.

Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak a minisztérium közvetlen ellenőrzése alatt, mint önálló jogi személyek működnek, a fenntartó vállalat pedig nyugdíjintézményének kötelezettségeiért készfizetői kezességgel felel. Ha a vállalati nyugdíjpénztárt több vállalat együttesen tartja fenn, az ilyen közös nyugdíjpénztár elismerésének feltétele az is, hogy az elismert vállalati nyugdíjpénztárt fenntartó vállalatok a törvény és alapszabályszerinti kötelezettségeikért egyetemlegesen felelősek. A várakozási időbe a nyugdíjintézmény köteles beszámítani tagjainak más vállalati nyugdíjpénztárnál vagy a kötelező biztosítás intézményeiben biztosítottként a várakozási idő keretében eltöltött idejét.

Hogy a nyugdíjintézetbe való tartozóság ne kösse valamely vállalathoz az alkalmazottat, a törvény kötelezővé teszi mind az elismert vállalati nyugdíjintézmények között, mind valamely elismert vállalati nyugdíjpénztár és a kötelező biztosítás országos intézményei

között az alkalmazott javára egybegyűlt járuléktartaléknak transzferálását, valahányszor a tag egy elismert nyugdíjintézetből kilép. Sajnos, a transzferálás kötelezettsége nem a teljes járuléktartalékra, hanem egy olyan értékű fiktív járuléktartalékra vonatkozik, mely az illető javára akkumulálódott volna, ha biztosítási idejét nem a vállalati nyugdíjintézménynél, hanem a kötelező biztosítás intézményénél töltötte volna és az utóbbinál érte mindenkori javadalmazásának 5.2%-ának megfelelő járulékot fizetett volna.

A magánalkalmazottak és a munkások által lerótt járulékokat teljesen különválasztottan kezelik és gyümölcsoztetik, aminek következtében a járuléktartaléknak kezelésébe csak azok tudnak befolyjni, akik a járuléktartalék felgyülemeléséhez anyagi erejükkel hozzájárultak. A magánalkalmazottaknak tehát nincs beleszólásuk a munkás járuléktartalékok gyümölcsoztetésének módjában és viszont. Ennek biztosítása céljából az Országos Társadalombiztosító Intézet közgyűlése által a saját kebeléből választott munkaadókból és munkásokból álló paritásos bizottság, mint önkormányzati szerv, ellenőrzi a munkások járuléktartalékának kezelését, a Magánalkalmazottak Biztosító Intézete keretében pedig a magánalkalmazottak és munkaadók paritásos bizottsága fogja ellátni a magánalkalmazottak járuléktartalékának ellenőrzését.

A járadékigény megállapítása terén is érvényesül ez a teljes kettőzöttség, amennyiben mindkét intézetnél külön paritásos járadékmegállapító bizottság bírálja el az igénybejelentéseket.

A megrokkánás megelőzése és az ideiglenes rokkantállapot megszüntetése céljából szervezendő egészségvédő és gyógyító eljárás gyakorlására alkalmas gyógyintézmények külön létesíthetők a magánalkalmazottaknak autonóm biztosító szervezete és az Országos Társadalombiztosító Intézet keretében.

A két munkavállalói csoport öregségi és rokkantsági biztosításának alaki egységesítése ellenére teljes mértékben érvényesülnek a magánalkalmazottak különleges viszonyaival számoló korrekatívumok: megkülönböztetett szolgáltatások, ennek megfelelően különböző járulékulcs, szervezeti különválasztás, a magánalkalmazottak járulékaiknak kezelése, a járuléktartalékoknak gyümölcsoztetése, a járadékigény megállapítása és az egészségvédő és gyógyító eljárások tekintetében.

Ebben az elgondolásban egészséges összhangba lépnek a társadalombiztosítási ágazatok egységesítését és a különböző társas csoportok eltérő életviszonyainak figyelembevételét hangsúlyozó törekvések.

A munkásbiztosításnak társadalombiztosítássá való kiépítésére irányuló törekvés érvényesül a parlament elé most terjesztendő és az 1928. évi XL. törvénycikket kiegészítő új novelláris törvényjavaslatban, amely szerint a magyar kézművesség körülbelül 200.000 főt számláló tömege nyugdíjbiztosításának szervezete bekapcsolódik az Országos Társadalombiztosító Intézet működésébe. A kézművesek tagjai közül azok, akik kívánják öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló biztosításukat, az 1928. évi XL. törvénycikk alapján éppen úgy, mint a kereskedők, önkéntesen biztosíthatják magukat, a jövőben azonban a szóbanforgó törvényjavaslat törvényerőre való emelkedése esetén a kézművesség kötelezőleg lesz biztosítva öregség és rokkantság esetére.

Már az 1927. évi XXI. t.-c. rendelkezései szerint az Országos Társadalombiztosító Intézet a biztosításra kötelezett vállalatokra, üzemekre, hivatalokra és foglalkozásokra vonatkozólag egészségvédő és balesetelhárító óvórendszabályokat bocsát ki, amelyek bizonyos berendezések és készülékek alkalmazását is elrendelhetik. Az 1928. évi XL. t.-c. rendelkezései alapján az Országos Társadalombiztosító Intézet a járulékok 6%-át az Intézetnek öregség, rokkantság,

özvegyiség és árvaság esetére szóló biztosítás egészségvédő és gyógyító-eljárásalapja javára köteles fordítani, minek következtében intézményesen elejét veszik az egészségvédelmi célt szolgáló összegek adminisztrációs célokra való igénybevételének. A törvény rendelkezései alapján fizetett biztosítási járulékok ugyanis más célokra nem fordíthatók, mint az előbb ismertetett szolgáltatások nyújtására, a tömeges és egyéni korai megrokkánás megelőzésére és az ideiglenes rokkantság megszüntetésére irányuló egészségvédő és gyógyító eljárásra, gyógyintézmények létesítésére és az igazgatás költségeinek fedezésére.

A törvénynek a biztosítás pénzügyeit és az egészségvédő és gyógyító szolgálatot szervező rendelkezései egyaránt szolgálják a népesség és az általános társadalompolitika céljait. A törvény szerint az egészségvédő és gyógyító eljárást ugyanis a szóbanlévő biztosítás keretében három célból lehet lefolytatni: a biztosított népesség korai megrokkánásának megelőzése, a rokkantállapot bekövetkezése időpontjának késleltetése és az ideiglenes rokkantság megszüntetése céljából.

Míg a betegségi biztosításban a gyógyítóeljárás (therápia) jelentősége a megelőzésnél (prophylaxis) nagyobb, a rokkantsági biztosításnál a gyógyító eljárás csak másodlagos jelentőségű és az egészségvédő és gyógyító eljárás rendelkezésére álló vagyoni erőt elsősorban és túlnyomórésztben a megelőzés, a prophylaxis céljaira kell fordítani. Ebben az öregségi és rokkantsági biztosításban a gyógykezelés nem biztosítási szolgáltatás, nem jog, hanem lehetőség.

A gazdaság és társadalompolitikai szempont egyidejűleg érvényesül azáltal, hogy a biztosítás járuléktartalékainak tekintélyes része az építő tevékenység fokozását célzó elhelyezkedést nyer. A lakásépítés fokozása ugyanis 17 főiparágat és azon belül negyvennél több mellékiparágat lendít fel, tehát annak támogatása az egész ipari termelésben érezteti üdvös hatását. Az iparnak erőteljes foglalkoztatása kedvező viszonyokat teremt. A munkapiac megszünteti a munkabérek sülyedését, növeli a munkavállalók fogyasztóképeségét, minek következtében bővül terményeinknek belföldi piaca is. Kétséget sem szenved, hogy az öregségi és rokkantsági biztosítás pénzügyi rendszere a modern lakáspolitikának fundamentuma. De a lakásépítés fokozása révén friss pezsgésnek induló gazdasági élet előnyt jelent államháztartási szempontból is, mert a vállalkozás fejlődésével emelkedik az adóknak hozadéka is.

Az egészségvédő és gyógyító eljárás végig fogja kísérni a biztosított népesség tagjait a fogamzástól vagy a születésétől kezdve életük alkonyáig. A vonatkozó rendelkezések megalapozzák tehát egy nagyvonalú társadalom-egészségügyi politikának minden lehetőségét. A pénzügyi erőforrások bőségétől, a biztosított népesség megértésétől és a végrehajtásra hivatott orvosok lelkiismeretességétől, ügybuzgóságától függ elsősorban az öregségi és rokkantsági biztosítás társadalomegészségügyi elgondolásának gyakorlati megvalósítása. Három gondolat kapcsolódik tehát egybe az öregségi és rokkantsági biztosítás elgondolásában: az életkockázatok anyagi hátrányainak kiegyenlítését célzó járadék-biztosítás pénzügyi koncepciója, a szociális lakáspolitikai elképzelése és az előbbi kettővel összefüggő, tervszerű társadalomegészségügyi politika. E három együttvéve hivatott az iparforgalmi népesség családjait megerősíteni, egészségében megvédeni és megacélozni, hogy az életgondok terheinek csökkentése, a családiasodás kifejlesztése és a faj egészségének izmosodása megerősítse ezeknek a társadalmi rendeknek hűségét és ragaszkodását ahhoz az országhoz, amely történelmének mai gondterhes napjaiban is intézményesen kívánta munkálni életük szebbé tételének feladatát, biztosítván őket előbb a betegség és a baleset, majd pedig az öregség, rokkantság, özvegyiség és árvaság esetére.